

EL MISTERI DELS OCELLS DESAPAREGUTS

A la vida hi ha Gent Cruel, Gent que no vetlla pel bé del planeta, i que només es preocupa per ell mateix i els seus Passatemps? La resposta és SÍ, i avui us explicaré per què ho tinc tan clar.

Hola, soc la Lluna, Tinc vint-i-dos anys, soc alta tinc els ulls blaus i soc molt aventurera. Però això no ve al cas. Visc en un petit poble en una casa petita i acollidora que està al costat del bosc, i per això soc anelladora professional d'ocells.

M'encanta la meua feina des de ben petita ja m'agradaven els ocells, i ara per fi he aconseguit el somni de treballar del que a mi m'agrada. Cada dia de feina el gaudeixo al màxim i n'aprofito cada segon. M'agrada perquè puc observar tots els ocells, trobo que són exòtics, Cada un amb les seves característiques diferents. Alguns blaus, alguns amb estampats, Grans, petits, amb diferents formes de bec... i sobretot em fascina la seva capacitat de vola.

Avui us explicaré la meua anècdota que ha corroborat que hi ha persones així. Comencem.

Era un dimarts qualsevol eren les nou del matí; Jo ja estava preparada per fer la Jorna. Vaig agafar les anelles, la taula portàtil, el meu quadern i altres materials. Quan vaig sortir de casa vaig mirar el cel hi havia uns núvols espessos, negres i densos que no deixaven veure cap raig de sol els travessés i ens il·luminés. Vaig decidir tornar a casa i agafar-me la jaqueta. Quan la vaig tenir a la mà vaig sortir i em vaig endinsar al bosc. Bufava un vent que feia ballar els arbres. Quan vaig arribar on tenia les xarxes penjades em vaig adonar de que no hi havia cap ocell. Em vaig espantar, Ja que com a mínim m'hi havia un o dos, vaig revisar les altres xarxes, i quan vaig veure que no hi havia cap au, vaig sentir una punxada a l'estómac de preocupació. Què havia passat? Van passar setmanes i setmanes i jo estava molt preocupada, no hi havia rastre dels ocells, no se sentien el seu cant el matí, no hi havia rastre dels seus ous, ni plomes, vaig estar setmanes sense fer servir el material, i cada cop que el mirava enyorava més als ocells, Per mi ells no eren un passatemps, eren la meua vida. Estava trista i sentia que m'havien tret una part d'ella. Vaig anar a queixar-me a l'Ajuntament,

Però em van dir que els ocells havien desaparegut i que no sabien per què (Tampoc vaig veure cap interès a solucionar el problema). Abatuda, vaig anar a replicar als forestals, ells em van dir que creien que hi havia caçadors furtius que volien fer desaparèixer els ocells, simplement perquè els acoradava aquell Passatemps. Em vaig indignar molt. Com podia ser que caressin els ocells només per Passatemps?, vaig preguntar si tenien pensat fer alguna cosa i ells em van dir: "Només tenim pensat esperar a que es cansin? I no podeu fer res més?". Els vaig dir, Em van respondre un no rotund i vaig tornar a casa amb preocupació. Van passar dos setmanes més i l'única que veia en aquell bosc eren ombres. Un dia vaig decidir que no, que això s'havia d'acabar. Ja, jo no podia viure així, necessitava tornar a somriure i tornar a treballar del que m'agrada. De cap manera em quedaria de braços plegats davant d'aquesta situació i encara menys em conviuria de fer-ho. Aquell dia vaig esperar més o menys a l'hora que aquells estúpids caçadors venien a acoradar els ocells. Em vaig endinsar al bosc, cada pas que feia el meu cor batejava amb més força. Em vaig mentalitzar que fos qui fos i passés el que passés jo no faria un pas enrere ni em deixaria vèncer per la por. Vaig anar avançant, i a mesura que caminava vaig veure una ombra que portava una cosa a la mà. Em vaig amagar per què no em veiés i efectivament portava un ocell que no podia veure, ja que li havien lligat el bec. Vaig distingir que era un durbec, pel fet que tenia un bec molt gran, dur i fort. Vaig veure que aquella ombra era un home i que s'endinsava en el bosc. Vaig decidir seguir-lo molt discretament perquè no em veiés. Notava que el meu cor travessaria la pell. Aquell home em va conduir molt de temps pel bosc fins a una espècie de casa. Ell hi va entrar i jo em vaig amagar darrere d'un arbust. Quan va sortir ja no portava el durbec, crec que es dirigia a buscar altres ocells. No m'ho vaig pensar, amb les cames tembloroses i el cor perforant-me el pit vaig entrar. Vaig veure que hi havia moltes sales diferents: una era un lavabo amb un vàter, Pica i una dutxa petita, a l'altra sala vaig veure tres llits deserts, també llunes de menjar pel terra. I quan vaig veure el que hi havia a la última sala em vaig quedar paratitzada. El meu cervell no podia processar el que els meus ulls veien. Eren molts ocells penjats, i n'hi havia potser uns trescents, de totes mides i colors, tots estaven anellats per a mida. Tots miraven cap a baix i semblaven abatuts. Vaig veure que a les càmbies hi havia etiquetes amb nom de països i noms de persones. Vaig treure el mòbil i hi vaig fer unes quantes fotografies: a les càmbies, als ocells, a les etiquetes, a les sales i quan vaig fer la última foto vaig sentir unes veus i unes passes. Amb la por de que amb descobrisin vaig sortir corrents per una altra porta. Vaig córrer ràpidament fins a casa, però no vaig arribar gaire ràpida que estava molt lluny. Tan bon punt hi vaig arribar, vaig anar a buscar als guàrdies forestals i els hi vaig ensenyar les fotos. Ells em van demanar que els conduís fins on estava aquella mena de casa. Un cop allà vam veure que els homes no havien arribat, els vaig guiar fins la sala dels ocells. Es va quedar igual d'impactats que jo. Van demanar referències.

I quan van arribar van començar a agafar les Gàbies. Em van explicar que eren comerciants d'ocells. Traficaven amb ocells autòctons d'aquí per vendre'ls i deixar-los anar a altres països. En aquell precís moment els tres homes van entrar sense saber el que els esperaven. Quan ens van veure es van sorprendre, i van començar a córrer, però no van tenir gaire temps i els policies els van atrapar i ells van emportar. Nosaltres ens vam enfortir les aus i vam revisar que estiguessin bé. Per sort cap tenia cap ferida, Nosaltres els vam alliberar i els que no tenien cap anella els vaia anellar. Seguidament ens vam acomiadar i vaia anar a casa. Estava molt cansada, va ser un dia molt intens i molt vaia anar a dormir. Però vaia anar a dormir amb un sentiment diferent, amb el sentiment de tranquil·litat, perquè ja sabia que demà hi hauria el que més m'agrada del món, els ocells. I així va ser em vaia arribar sentint el cant dels ocells, era com si m'agraïssin el que havia fet. Vaia sortir a fora i els vaia veure planejant pel cel. Vaia agafar el quadern i el meu material d'anellar. Vaia muntar la Taula i vaia revisar les xarxes. Aquest cop sí que n'hi havia, i molt. La majoria tenien anella, però n'hi havia tres que no, aquests els vaia anellar. Després vaia estirar-me a l'hamaca de casa meua, tranquil·la i colmada, sabent que aquells homes pagaven pels seus actes, i que els ocells estaven tranquils en el seu hàbitat. Vaia escoltar el seu cant i poc a poc mentre els ocells cantaven diferents melodies, em vaia a dormir, sabent que tot havia tornat a la normalitat.

Ara estic organitzant una campanya en contra dels traficants d'ocells, dia rere dia estic veillant per la seguretat de les aus, i estic molt contenta de la meua feina.

Tots els animals del món es mereixen viure amb pau
i tranquil·litat, del més gran al més petit, i jo els
defensaré amb la meua vida. I fins la mort.